

Βρέχει... και στην καρδιά μας

 Ένα λιτό, αφαιρετικό αριστούργημα, που ο Πάου Μιρό (για πολλούς ο καλύτερος Καταλανός συγγραφέας) έγραψε το 2004, θα παίζεται για λίγο ακόμα στο υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης. Με τη Δήμητρα Ματσούκα να ενσαρκώνει άψογα την αφέλεια, τον ερωτισμό και την καλοσύνη της Λάλη και το Βαγγέλη Θεοδωρόπουλο να σκηνοθετεί αφαιρετικά και με ακρίβεια τις σιωπές και την αμηχανία των εραστών. Ένα ποίημα που αξίζει να προλάβετε...

Βρέχει στη φτωχογειτονιά αλλά και στη Βαρκελώνη και η βροχή πλημμυρίζει κ' εκεί με δάκρυα τα υπόγεια. Οι γυναίκες βάζονται ξανά κι άντρες σαν αρουραίοι κάτω από τα κρεβάτια περιμένουν να φύγει ο πελάτης και ν' αφήσει στην κοπέλα το πενιχρό νυχτοκάματο. Ρουτίνα, άδειο ψυγείο, και Ballantine's χωρίς πάγο, μιας και κανείς δεν σκέφτηκε «πως αυτό που λείπει» είναι τα παγάκια. Ευτυχώς υπάρχουν πάντα κάτι ξεχασμένα «μαγικά» σοκολατάκια που μπορούν, με τα ποιητικά αποφθέγματα που κρύβουν στη συσκευασία τους, να μεταφέρουν φαντασιακά στον πάνω κόσμο τους ήρωες του κάτω κόσμου και να ξυπνήσουν στη Λάλη την επιθυμία για γνώση. Έλα όμως, που τα πνευματικά αγαθά του πολιτισμού, είναι στον πάνω κόσμο και έλα - ακόμα πιο πολύ - που αν για τη Λάλη σοκολατάκι είναι ένα βιβλίο, για τους μορφωμένους του πάνω κόσμου είναι η ίδια η Λάλη· γι' αυτό «καλό θα ήταν» να μείνει στο υπόγειο.

Βάζοντας τον αγαπημένο της πελάτη (ιδιοκτήτη βιβλιοπωλείου) να παζαρεύει με τον εκδορέα της, πίσω από την πλάτη της, ο Μιρό, φτιάχνει ένα ήσυχο διαχρονικό ποίημα, που καταδεικνύει και πάλι τη θηματοποίηση των όμορφων φτωχών κοριτσιών μέσα στο πατριαρχικό παζάρι. Δυστυχώς στην προκειμένη, δεν μπορούμε να πούμε ότι φταίει μόνο ο καπιταλισμός που τοποθετεί εξ' αρχής τη Λάλη χαμηλά, αλλά η διάσπαση της συμμαχίας των φύλων στην οποία βεβαίως βασίστηκε η ανάπτυξή του. Η δυσφήμιση των γυναικών, από τους εκκλησιαστικούς άμβωνες, είδη από το μεσαίωνα, και η ταύτισή τους με την απαγορευμένη επιθυμία στην κουτοπόνηρη συνείδηση των άλλοτε συντρόφων τους είναι ο βασικός λόγος καταστολής των επαναστατικών κινημάτων από τον 11ο αιώνα. Οι γυναίκες, που ζητούν παιδιά και φαγητό, θέλουν απλά να οδηγήσουν τους άντρες στην κόλαση, σύμφωνα με τους εκκλησιαστικούς κήρυκες, που συνεργάζονται διαχρονικά με την όποια άρχουσα τάξη, για να διασώσουν τα «επί της γης» τους. Δίνοντας, γι' αυτό το λόγο, αστεία μικροπρονόμια στους άντρες, σε αυτήν και την άλλη ζωή και βάζοντάς τους να καταστείλουν τις εξεγέρσεις των γυναικών τους, ο κλήρος, εδραίωσε διαχρονικά την εκμετάλλευση των πληβείων.

Θα μπορούσε, βεβαίως, ο μορφωμένος πελάτης της Λάλη, ο βιβλιοπώλης «της καρδιάς της», να κρατήσει διαφορετική, πιο έξυπνη στάση από το λούμπεν αλκοολικό συγκάτοικό της και να αναλάβει τη σχέση του μαζί της, γινόμενος πιθανά και ο ίδιος ευτυχισμένος. Αλλά και αυτός, με άλλο τρόπο, «πουλάει» το αντικείμενο της επιθυμίας του, μιας και το αντικείμενο της επιθυμίας είναι πάντοτε απειλητικό (ιδέα που διέπει λιγότερο ή περισσότερο όλα τα κοινωνικά στρώματα και δεν έχει καταστρέψει μόνο μία κοινωνική τάξη ανά τους αιώνες).

Ο παραποιημένος χριστιανισμός άλλωστε, που παράλογα μεσουρανεί δύο χιλιάδες εικοσιπέντε χρόνια μετά το θάνατο του χριστού και το μικροαστικό “political correctness” (που σαν άλλη πουριτανική μάστιγα επιτίθεται σήμερα στην τέχνη και δεν την αφήνει να μιλήσει αληθινά και να εκφράσει τα ασυνείδητα όνειρα και τους εφιάλτες μας, όπως θεραπευτικά για το κοινωνικό σύνολο πρέπει να κάνει) είναι, κατά τη γνώμη μου, και ο λόγος που αυτή η τόσο προοδευτική, ποιητική και άψογη αισθητικά παράσταση, θα σταματήσει να παίζεται σύντομα. Εύχομαι να την προλάβετε...

Συγγραφέας: Πάου Μιρό

Σκηνοθεσία: Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος

Διανομή: Δήμητρα Ματσούκα, Κώστας Καζανάς, Ανδρέας Κοντόπουλος

Θέατρο Τέχνης Κάρολος Κουν | Υπόγειο

Προώληση εισιτηρίων: [https://nkt.gr/plays/brexei-sth-barkelwnnh/](https://nkt.gr/plays/brexei-sth-barkelwnh/)